

הלכות שבת סימן שכה

(ז) אפילו אם החפצים של א"י שהרואה אינו יודע שהחפצים של א"י. כגם ואפי' (ג) (ח) ביחוד לו מקום מבטי' יש להחמיר (מרדכי ס"ק דשבת): ב' ה"כא דאיכא (ט) משום דרכי שלום (י) או בא"י אלם (ז) מותר לתת לו או לשלוח לו ע"י א"י. (יא) וס"ס לטורך מנהג כגון להוציא (יב) חמץ מבינה בפסח (מרדכי): ג' בישראל להחליף משכון בשבת אם הוא מלבוש לובשו (יג) דרך מלבוש כי אין זה משא ומתן וגם בישראל מותר בענין זה אם הישראל צריך ללבושו. (יד) וס"ס וטוב שהא"י יקח המשכון עלתו (יד) וימת אחר במקומו (טו) ולא יגז בו בישראל שלא יאסר יאסר כגשש וטמן (לגודה) וי"ל סי' ש"ז כפוסו מדין א"י סמבית בשבת איזה דבר אם מותר לקבלו: ד' הפת שאפה אינו יהודי * לעצמו * בשבת * (טז) יש (ז) (ח) אוסרים (יז) ש"יש סתירים (יח) ובשעת (י) הרחק או לצורך

שערי תשובה

[א] אוסרים. פ"ן נאכ"ס ועי"ן נכ"י סימן י"ב שכתב דרכים ישנו לא ימא ותרי שותם על פלמוחם וכל מי שיש בידו למשת כוס בו. זכ"חתי הנזכר בסמוך עכ"ל: (ג) בייחד. ד"ל דשכירות לא קניא. ועמ"ל שהעלה דלא החפץ הוא של אינו יהודי ואינו ממושכן כלל לישראל לכ"ע שרי ע"ס: (ד) מותר לתת. ומ"מ אסור ליתן בידו ממש כמ"ס ס"א ופאסו דאפילו הכלי של אינו יהודי לא יתנו לידו משום עקירה מ"ח ע"ס: (ה) וטוב. וכתב באגודה דה"ה אם האינו יהודי מניח המעות ונוטל המשכון נמי שרי וכלבד שלא יתשב עמו וכתב שם שגוה להם להתענות למחר ומ"מ לא חש לזה כיון שרי"א מקיל לגמרי. כתב הסמ"ע בח"מ סי' קל"ח ס"ק י"ד דלאם ב"א אינו יהודי ליתול משכנו מישראל בשבת מותר לישראל להיות ערב ובפרט בין השמעות וכו' פ"ס ומ"א כתב וז"ל דאסור משום ממלוה חפץ ועס' ש"ו ס"ד ע"ס: (ו) אוסרים. דה"ל גולד והיש מתירין ס"ל כיון דגמרו בידו אדם לא הוי מוקפה ועי"ן מ"א. ועי"ן בתשובת שבות יעקב ח"א ח"א הלכות שבת אי שרי לשמות הקאו"י בשבת כבית המשתה של אינו יהודי ע"ס: (ז) הדחק. כגון שדר

באור הלכה

ככל גווה אלא דמסיים דלוי בידו להקל מטעם דלוי כגבד אם טמן פ"מ להוציא רק ביבא דאיכא משום דרכי שלום: * לעצמו. האי לעצמו לא דוקא דלא הי"ט יודעין שהול לעצמו אפילו בחול אסור לישראל לחבול ממש דכ"ל פ"מ של פסח"א ואסור לט"ע כמ"ס ביו"ד סימן ק"ב אם לא בשעת הדחק שאין מניח לו אחר כלל אלא חייב בנת משום למסור ויהי עיר שרוכס א"י דלמשתה לרובה קפידו ומה שכתב לפנאז הי"ט שלא אסר בשביל ישראל [אחרונים]: * בשבת. לגארה נראה דלאם יש ספק שמא נאכ"ס קא"מ מבטי' [ה"ה כדו קרימא פנים ובכפאם כ"ד ס"א] יש להקל הוציא ויש מתירין בכל ענין ובעני מה שפסק הרמ"א בסימן כ"ב ס"ד ע"ס כמ"א סק"י: * יש אוסרין וכו'. כהם כעין פלוגתא זו פליגי נמי הראשונים בל"י שפסק ממעלים קניא ועדיין ברשות הישראל הוא ואיכא משום מ"ס: (ב) משום דרכי שלום. (ג) כגון ח"י שהלה ושלח אחר מאכל ישראל: (ד) או בל"י אדם. ובתקף הפסיו (יא) ואף שאין השם סכנה בדבר: (ה) שוליה החפצים מבייתו לר"ה בשבת אף שלא בשליחות ישראל וכ"ס כשהוא בשליחותו מ"מ התירו בכל אלו (יג) משום דלדידן להרבה פוסקים אין לנו ר"ה דאורייתא ואינו אלא שבות דשבות והתירו במקום מלוא או מפני דרכי שלום וכה"ג (יד) ומ"מ תריך לזהר בכל אלו שלא למסור ליד א"י דיעשה הישראל עקירה דהא אפשר לנקט בח"י שיקנה בעצמו (טו) ואפילו או (יז) ח"י מכנס שימנו לו כליו שלא ליהרר בשעת הפסיו של ישראל כיון שמתמזגין אלו דיחמרו דהישראל לזה להוציא וכו"ל בסק"ל בכת"מ מיהו אם הא"י חלם ואינו רואה לקחת בדרך מלבוש מותר בכל גווני וכו"ל: (יז) וימת אחר. כתב באגודה דה"ה אם הא"י מניח המעות ונוטל המשכון נמי שרי וכלבד שלא יתשב הישראל עמו ולא יגע בם [מ"א ות"ש] ובא"ר משמע דהוא סובר דכשמיני מעות מחוץ כמשא ומתן ולדרידה אין להקל בזה (יח) כ"א כשהא"י חלם ומ"מ נראה דלאם יוכל להגיע לו מזה הפסד כגון שאין משכון שיה הכסף וכדומה על הפסד על המ"א ות"ש: (ט) וס"ס וטוב שהא"י מתימזגות עם ביה"ט ולא בהדקס (יא) ויחך מיהו בישראל כה"ג יש להקל שיגע בו דבישראל לא מחוץ כמ"מ חלם כמשא ומתן (כ) ואם ב"א ח"י ליתול משכנו ואין הישראל מאמין לו אין ישראל אחר רשאי לערב עבורו דאסור משום ממלוה חפץ: (טז) יש אוסרים. שמא (כא) היתה ביה"ט קחה או עיפה שאינו ראוי לבוס ואיחזקאלו לביה"ט ואפילו אם נאמר דהיו או הפסיד דרשו לכוס מ"מ אין ראויים לזכוב בחלות ענין שנתעורר לכפר לאחר שנתעשה בו איסורא דאורייתא שנעשה לחם (כב) וה"ל גולד ויש שאוסרין מטעם אחר שמא יאמר לא"י לזכוב ולענין שפרדליק נ"ל לעצמו לא יעשה כ"ו סימן רע"ו במידי דאכילה להובס ביותר גורגין פטי וכתב המ"א בסיון תקנ"ו דמדבריי המהדרים שם משמע דס"ל כטעם הזה: (יח) ויש מתירין. דלא מחלקין בין מידי דבר אכילה ללאו בר אכילה כיון שמ"מ פעה בשביל עצמו ולענין מוקפה ס"ל כיון שהיה יכולת ביד הא"י לגמרו אין ע"ו שם מוקפה ונולד. כתב ב"י בשם אור"י שלדברי הכל אם ביטל או אפה עבד ישראל בשבת אפילו לצורך עצמו ואפילו בשבת ראשונה ובכפס ראשונה שאין העבד יודע אם אדוני יאכל מזה אם לאו אשה"ה אסור מפני שהוא מכירו ומרגילו לשבת אחרת ע"ס שהביא לזה ראיה מתוספתא וש"ן לקמן בס"ל"א מה שכתוב בזה: (יח) ובשעת הדחק. כגון שדר

שערי תשובה

שמ"י וכ"מ מתוספתא ורש"י ריש שבת: (ז) מ"א ות"ש ושא. ובמאמר מרדכי ונהר שלום כתב דהפיק דאף כשצומד כתב אסור ליתן לו מפני: (ח) כ"כ במ"א ות"ש. ולביטחם אולי דבירו אסור משום עקירה וא"ר מיקל גם בזה מ"מ כגון להחמיר בזה כיון שמתן פ"ס להוציא ובפרס להחמיר וה"ה אסור בזה בכל גווני כ"ל: (ט) כ"כ מ"א ודקפתי דכתב אף אסור שיקבל ח"ו וכל דאסור בזה הוא דאסור מתיב כמו ש"ל: (י) מרדכי בשם א"י וכתב בכ"י דנלא חלף אף דמפיקין משום דרכי שלום כלא יוכל לבח לישראל וישראל יוכל להשיב כי אסור מתיב בשבת אבל חלף שאר [דכא] ויעדים דבשביל מולא ישראל מלתיין שבת [טעמים]: (יא) דלאם אם חשב ככהם שפיקא דברי אף כ"כ מ"א: (יב) דלא הכירו לביה"ט חלף עם כששש וכמ"ס בסיון רמ"י: (יג) אין ואף דהכנה פוסקים ס"ל דגם לדידן היה ל"י רשאי לענין שבות פ"י א"י לענין שבות פ"י א"י וכמ"ס לעיל מ"מ לכתובה בודאי נטו ליהרר כמ"ס חלף יקחה כפאז ומ"מ לעיל בסיון ש"ו ס"א: (יד) מ"א ות"ש ושא. וה"ל גולד מ"מ ג"כ בזה להקל וכמ"ס לעיל מ"מ לכתובה בודאי נטו ליהרר כמ"ס חלף דכא אפשר לו כ"אין היתיר לט"ט: (טו) מ"א דלא כש"ס: (טז) מ"א ות"ש: (יז) דברי כתב דהרמ"א ואגודה לא פליגי ובאגודה מוכח כדריא דמירי כלאם ע"ס: (יח) ד"מ כקס אגודה: (יט) לנוס והפיקו הפי"ס: (כ) מ"א ות"ש ד"ל כמ"ס: (כא) ה"א"ס והפיקו סג"א: (כב) מ"א